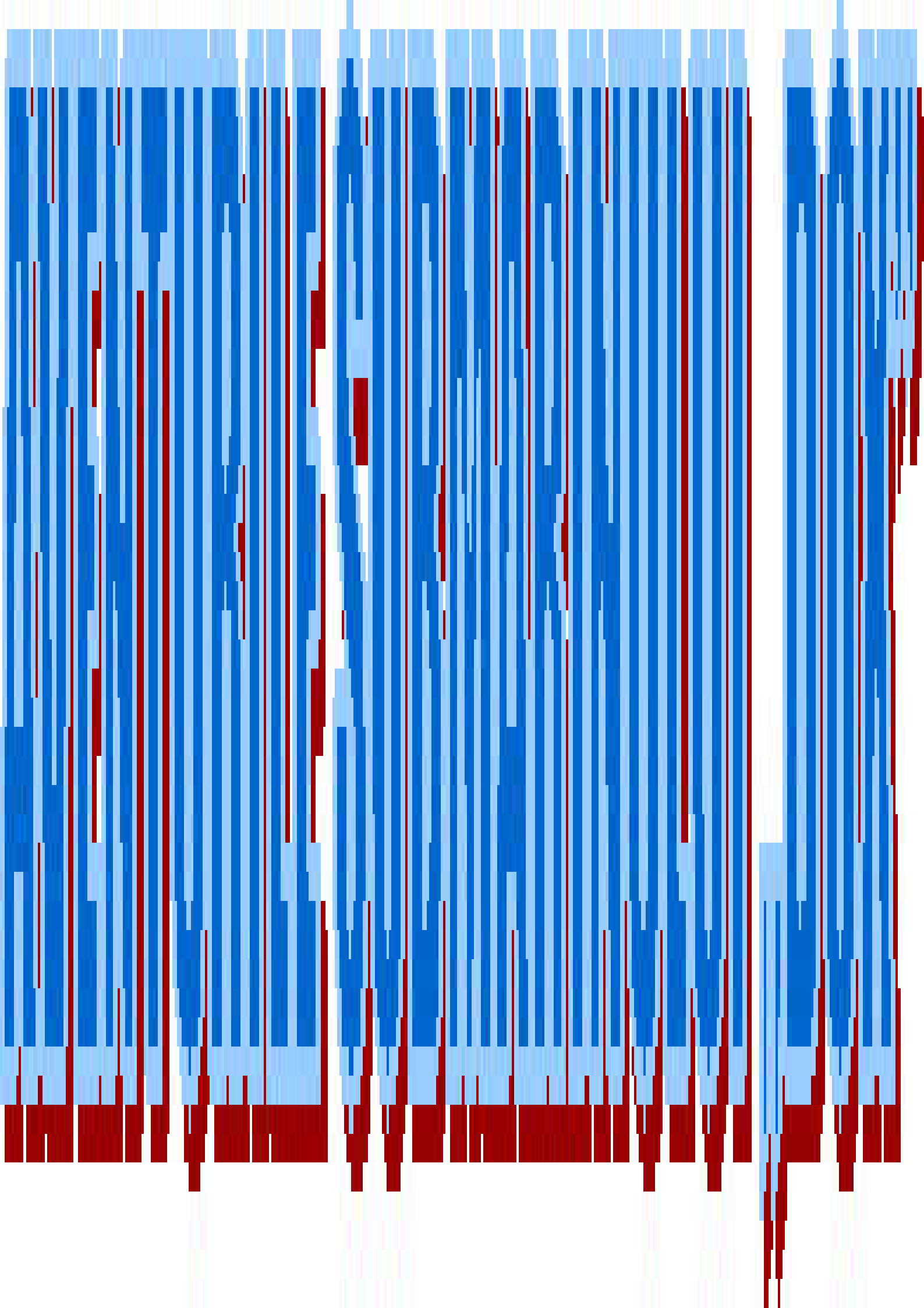

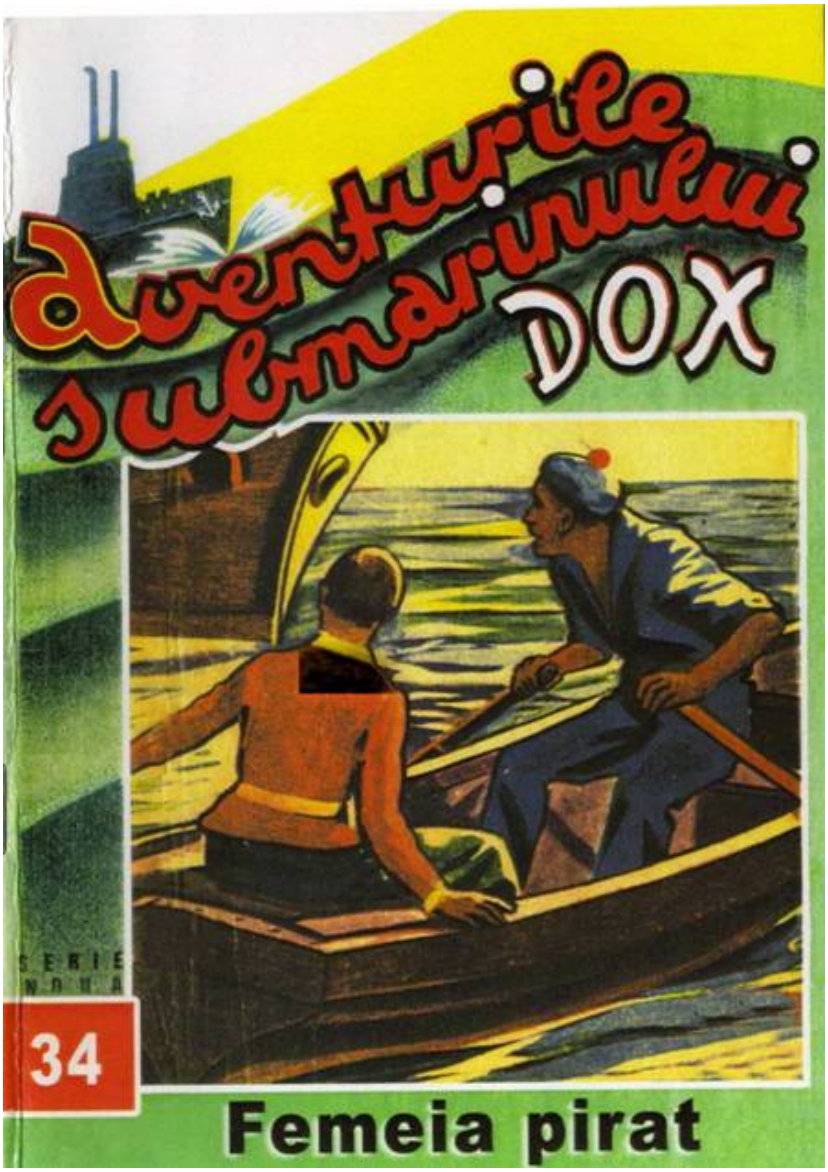
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
34
Femeia pirat

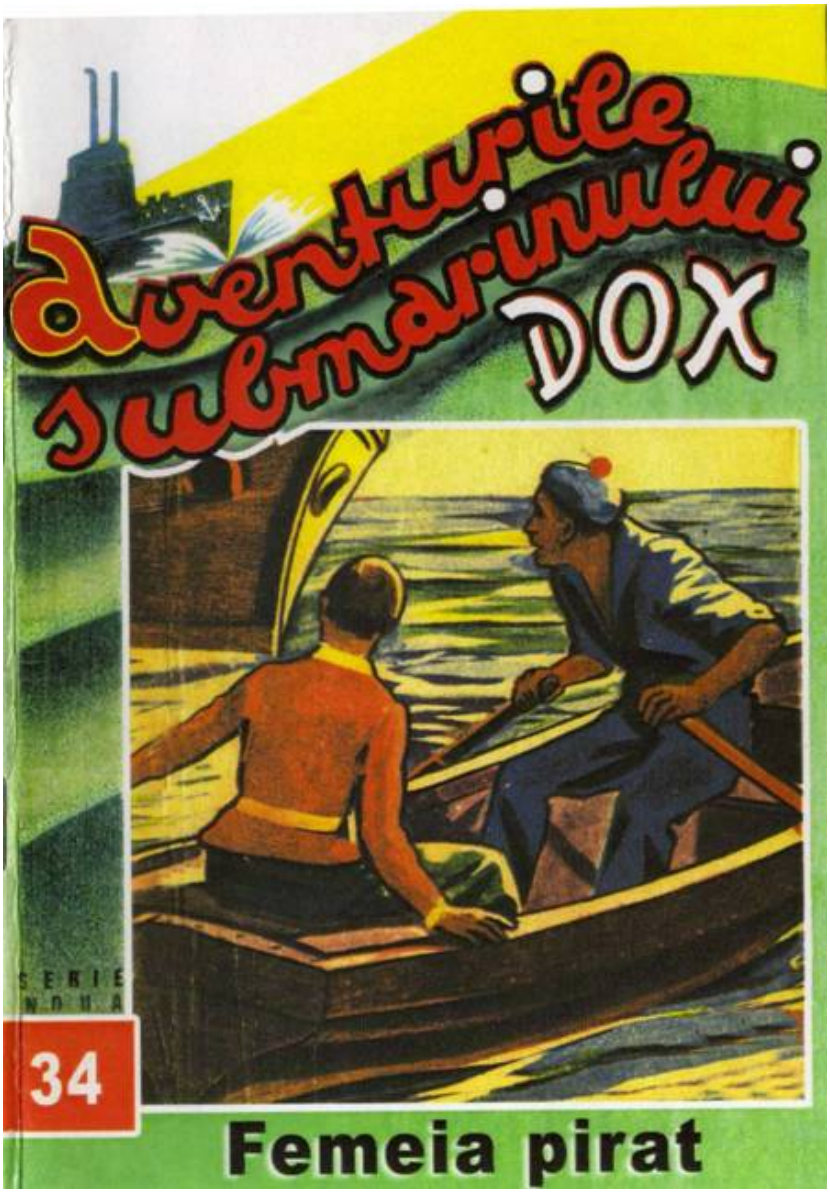
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
34
Femeia pirat

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 34

FEMEIA-PIRAT

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul

acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
URMĂRIŢI DE ENGLEZI.

— CRUCIŞATOR ENGLEZ LA BABORD! Strigă Plundow în portavoce, trezindu-l pe căpitan, care se culcase puţin după masă, când căldura devenise de nesuferit.

Farrow sări repede din hamac, alergă prin coridorul îngust spre cabina de comandă, îl salută pe Rindow, care era acolo de serviciu urcă în grabă scăriţa de fier care ducea în turn.

Duse repede la ochi ocheanul puternic şi urmă direcţia arătată de vrednicul timonier. Într-adevăr, departe de tot la orizont se deosebeau formele unui crucişător englez al flotei Asiei răsăritene. Dar, tot atât de bine cum zărea Farrow şi vasul duşman putea să observe „Dox”-ul. De aceea, strigă imediat în portavoce comanda de scufundare.

Plundow cobori scăriţa cât ai clipi din ochi, căpitanul îl urma tot atât de repede şi submarinul începu să se lase în apă, în vreme ce el era încă ocupat cu închiderea capacului turnului. Când ajunse joi, înalţă periscopul la câţiva centimetri la suprafaţa apei şi privi cu încordare

prin el. Câtva timp nu mai putu zări crucişătorul, căci minunatul instrument nu ajungea atât de departe, dar, după vreo zece minute, văzu ivindu-se o trâmbă de fum la orizont. Probabil că vasul de război venea direct spre submarin, de aceea el schimbă cursul, mai spre nord, spre un grup de insuliţe care se aflau la vreo trei kilometri.

Farrow se aşteptase la ivirea unul vas englez. Submarinul însuşi anunţase autorităţile printr-o radiogramă că echipajul său izbutise să-i înhaţe pe piraţii care de multă vreme îşi făceau de cap prin ţinuturile acestea. Bricul mic al bandei rătăcea acum la voia întâmplării pe apă, având la bord pe cel douăzeci de piraţi, care erau ameţiţi pentru timp de douăzeci şi patru de ore de gazele minunate descoperite de prinţul Ghasna.

Acum se punea întrebarea dacă crucişătorul zărise şi el submarinul. Farrow luă direcţia tot mai mult spre nord, ştiind că vasul englez va merge spre apus, căci Rindow arătase în radiogramă locul exact unde se află bricul piraţilor.

Prin periscop văzu acum ivindu-se trâmbele de fum ale mai multor vase de război. Se părea, deci, că o mare parte a flotei engleze din afla răsăriteană făcea manevre şi în partea aceasta a Pacificului.

Situaţia nu era deloc plăcută. Căpitanul îşi zise că un număr însemnat de vase ale forţelor navale care se apropiau vor porni acum în urmărirea lor. Mai ales că erau şi întărâtaţi de faptul că le mai scăpase o dată.

Şi când crucişătoarele duşmane se apropiară atât de mult, încât le putu recunoaşte contururile, el văzu că într-adevăr câteva din ele se desprinseră din linie şi porniră direct spre dânsul. Acum ştia că fusese observat de ofiţerii englezi, înzestraţi cu ocheane puternice.

Trebuie să fi bănuit el că apucase spre nord, ca să se refugieze în grupul de insuliţe de acolo, altfel n-ar şi apucat şi dânşii acelaşi drum, cătă vreme nu puteau vedea „Dox” -ul.

Până acum, Farrow mersese cu jumătate din viteză, dar când văzu cum stau lucrurile, hotărî s-ajungă cât mai repede la grupul de insule, înainte ca englezii să se fi apropiat atât de mult, încât să poată zări periscopul.

La comanda sa, viteza vasului spori imediat şi în acelaşi timp, coti mai mult spre nord.

Se părea însă că englezii îi ghiciseră gândul, căci crucişătoarele care se desprinseră din linie porniră cu

viteză mare exact spre punctul unde voia să ajungă el.

La suprafaţa apei, s-ar fi putut lua la întrecere cu el în ce priveşte repeziciunea, dar acum nu putea desfăşura decât o viteză mijlocie, din cauza presiunii apei.

Farrow se întoarse spre Rindow, care se afla lângă el şi zise îngrijorat:

— Englezii trebuie să ne fi zărit mai de mult. Patru crucişătoare de ale lor au pornit cu viteză spre grupul de insule unde tocmai aveam eu de gând sa ne refugiem. Desigur că şi-au dat seama imediat că numai acolo e rost de o ascunzătoare pentru noi. Acum nu ştiu ce să mai fac: să rămânem aici sau să ne scufundăm mai mult! Ori să încercăm, totuşi, să ajungem la insule, trecând pe dedesubtul lor. Nu ne trebuie multă vreme până la grupul de insule, dar atunci se iveşte altă greutate pentru noi: nu cunoaştem deloc apele pe aici, însă e de presupus că în jurul grupului de insule sunt multe vârtejuri şi recifuri ascunse.

— Hm... vad acum ca cele patru crucişătoare, sunt pregătite pentru o vânătoare în toată regula. Au întins plase cu torpile şi nişte distrugătoare se apropie cu viteză. Dumnezeule! Sunt opt distrugătoare! Dar nu cred să zărească periscopul nostru, din pricina soarelui care le vine din faţă.

— Ba bine că nu! Fără îndoială că ocheanele lor sunt prevăzute cu lentile de sticlă mată şi asta le îngăduie să poată privi pe apa cea mai strălucitoare, zise Rindow. Poate c-ar fi mai bine să ne lăsăm mai adânc şi să tragem periscopul înăuntru.

— Numai de-am şti cât e de adâncă marea aici! Mă tem, însă, că n-are mai mult de zece metri.

— În cazul acesta, singura noastră salvare e fuga. Eu as propune, totuşi, să tragi periscopul înăuntru, să faci un ocol spre sud şi de-abia după câtva timp să încerci să te foloseşti iar de periscop.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Dar aici, în Sud, ne lovim de o piedică mare, după cum am observat înainte. E un banc enorm de iarbă de mare şi alte plante marine. Acolo ne putem împotmoli de-a binelea, dacă ne lăsăm sub apă.

— Dar în bancul acesta vegetal nu ne pot urmări vasele duşmane, răspunse Rindow. Poate că e chiar mai bine aşa. Vreau să zic că mai lesne ne vom putea

despotmoli din ierburile acelea, decât să scăpăm de prigonitorii noştri.

— Aşa e, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul. Dar nu mă îndeamnă inima să merg spre sud. Sunt aproape convins că marea e foarte puţin adâncă acolo. Spre nord ar fi mai nimerit. Desigur că englezii ştiu asta foarte bine, de aceea au şi trimis într-acolo cele opt distrugătoare şi cele patru crucişătoare. Cealaltă formaţiune, de aceeaşi tărie, vine de-a lungul bancului vegetal de care am pomenit. Hm..., cred că am putea risca să rămânem aici, dar tot mă tem că englezii ne zăresc mereu periscopul. Dacă îl vom trage înăuntru acum, vor şti imediat că avem de gând să ne aşezăm aici pe fund. Şi atunci, la adâncimea mică pe care o presupun aici, ne-ar putea găsi repede cu bombe de apă.

George, care venise şi el în cabina de comandă îl ascultase cu atenţie discuţia, interveni:

— Tată, sunt de părere să tragem înăuntru periscopul, să facem un ocol mare spre sud şi să ne îngropăm în insula plutitoare de plante. Acolo vom şi în deplină siguranţă, căci englezii vor presupune fără îndoială că am luat-o spre nord, unde apa e mai adâncă. în nici-un caz nu le va da în gând că am ales un loc unde apa e puţin adâncă şi mai cu seamă unde sunt plantele alea de care vorbeai.

— Domnul George are perfectă dreptate, zise Rindow. Şi unde mai pui că, ţinând seamă de viteza mare a crucişătoarelor, nici nu ne va fi cu putinţă să răzbatem până spre nord.

— Aşa încuviinţă căpitanul; totuşi, nu mă îndeamnă deloc inima să merg spre sud, deşi sunt şi eu de părere că e singura cale pe care ne putem salvă. Poate că e de vină gândul că acolo, jos vom fi prizonieri în propriul nostru element, că la o eventuală descoperire nu vom mai avea putinţa să fugim. „Dox"-ul va fi ca o păsărică închisă într-o colivie strâmtă. Gândiţi-vă apoi că la aceste manevre la parte, desigur şi un vas purtător de avioane şi aparatele ne-ar descoperi imediat sălaşul.

— Tată, asta s-ar putea întâmpla numai la nord, zise George cu însufleţire. Acolo apa e foarte limpede şi ne-ar putea zări chiar la o adâncime mai mare. Pe câtă vreme în sud. Ne putem ascunde sub plante şi suntem în deplină siguranţă în privinţa aceasta.

— Hm... văd cu că va trebui să-mi însuşesc părerea voastră, zise Farrow. Şovăind. Deşi mie îmi spune inima că vom avea de întâmpinat greutăţi mari acolo, voi face totuşi cum ziceţi voi. Să sperăm că nu fac o greşeală, dacă lucrez de data aceasta împotriva părerii mele.

— Domnule căpitan, nimeni nu-ţi va putea face vreo imputare, dacă vom fi luaţi prin surprindere. Judecând după cum stau lucrurile, dacă mergem acum mai departe, spre nord, suntem pierduţi. În sud însă, la adăpostul plantelor, avem cel puţin perspectiva să scăpăm. Şi daca vom fi totuşi descoperiţi şi acolo fi vom fi prinşi, înseamnă că aşa a fost să fie şi pace!

— Rindow, am stat atâţia ani cot la cot şi am trecut împreună prin tot soiul de primejdii – zise Farrow, mişcat – te rog, deci, să priveşti şi d-ta prin periscop: dă-ţi seama de situaţie şi spune apoi pentru care soluţie să ne hotărâm.

Primul ofiţer îşi apropie ochiul de minunatul instrument privi cu atenţie printr-unsul. Trecură câteva minute, vreme în care submarinul urma să gonească spre nord. George îi zise în şoaptă părintelui său.

— Tată, vreau să privesc şi eu prin periscop, poate găsesc altă soluţie, chiar dacă ar părea îndrăzneaţă şi cu neputinţă de îndeplinit. Ba pot spune că am şi făurit un plan, dar mai întâi trebuie să văd în ce fel vin englezii spre noi.

— Cunosc eu planurile tale, ele sunt de obicei îndrăzneţe, dar, din fericire, au izbutit mai totdeauna, răspunse căpitanul. Bine, băiete, dă-ţi şi tu seama de situaţie şi spune-ne apoi ce crezi că se poate face, ca să ieşim din încurcătură.

Primul ofiţer îşi luă privirea de la periscop şi făcând o mutră cam descurajată, zise:

— Domnule căpitan, singura cale ce ne mai rămâne e să încercăm să dispărem printre plante. Căci acum s-a ivit o nouă piedică, o primejdia de care nu ştiu cum ne-am putea feri. La orizont a apărut un vas purtător de avioane, de pe care şi-au luat zborul câteva aeroplane. Ele vor fi deasupra noastră înainte de-a putea ajunge noi la desişul ocrotitor.

— Domnul Rindow are dreptate – zise George. În aceeaşi clipă – sunt avioane de bombardament şi de vânătoare, dacă nu mă înşel. Cele din faţa aleargă cu o viteză fantastică şi vor fi deasupra noastră înainte ca noi să fi străbătut jumătatea drumului până în sud. Sunt

încredinţat că ne vor descoperi. Tată, o singură salvare mai există şi trebuie să ieşim la suprafaţă şi să pornim făţiş înaintea englezilor. Asta îi va uimi în primul rând pe aviatori atât de mult, încât ne vor lăsa în pace.

— George, planul tău e îndrăzneţ, dar trebuie să mărturisesc că e bun, zise Farrow. Dacă avioanele nu ne vor scăpă din vedere, este mai bine să facem aşa ca să fim luaţi şi noi drept englezi. Rindow, ce părere ai d-ta?

— Eu cred că domnul George al nostru a găsit şi de data asta soluţia potrivită, răspunse primul ofiţer. N-am putea să ne facem nevăzuţi de aviatori, fie c-o luăm spre nord, fie spre sud. Şi atunci nu ne mai rămâne decât să încercăm să străbatem linia vaselor duşmane, după cum propune George.

— Bine, fie. Hotărî Farrow... Direcţia spre răsărit, ieşim la suprafaţă!

Comenzii sale fură executate cu o repeziciune de necrezut.

— Sunt curios să văd cum se va sfârşi aventura noastră, zise Farrow.

Stătea alături de George şi Rindow, lângă scăriţa de fier care ducea în turn. Când acesta ieşi din apă, George se căţără ca o pisică, în câteva clipe deschise capacul şi sări afară. Căpitanul şi Rindow îl urmară.

Turnul se înalţă tot mai mult din apă, dar şi avioanele engleze zburau cu o viteză fantastică. Puţin încă şi vor şi deasupra submarinului.

Puntea superioară ieşi la suprafaţă, apoi parapetul – şi în aceeaşi clipă trecu ca o săgeată unul din avioanele engleze deasupra submarinului.

George se folosi de prilej făcând „bezele” aviatorului şi arătând cu mâna întinsă spre apus. La fel proceda şi cu celelalte avioane, care trecură unul după altul, cu viteză de cel puţin 250 kilometri pe oră.

De la înălţimea la care se aflau – vreo patru sute de metri – ar şi putut zări de la mare depărtare trupul enorm de oţel al submarinului sub apă. Aşadar, o salvare pe insula plutitoare ar şi fost cu neputinţă.

Farrow se uită uimit după escadrila de avioane, apoi zise:

— După cât se vede, s-au lăsat traşi pe sfoară, căci n-au nici-un gând să se întoarcă, ci înaintează cu aceeaşi viteză spre apus.

— Atunci să ştii că umblă să caute bricul piraţilor, zise George. Probabil că n-au primit însărcinarea să ne urmărească pe noi. Dacă, însă, ne-ar fi zărit sub apă, n-ar fi întârziat să dea de veste crucişătoarelor prin T.F.F.

— Aşa e, încuviinţă Farrow, prima parte a aventurii noastre o trecut deci cu bine. A! Acum vin avioanele de bombardament. Trebuie să facem o mutră nevinovată, ca şi cum am fi de-al lor, căci observatorii din aceste avioane au, desigur, ocheane foarte puternice.

Când avioanele se apropiară. Cei trei tovarăşi începură să facă semne, liniştit, milităreşte, apoi arătară cu toţii spre apus.

Observatorii răspunseră la salut si... păsările enorme îşi văzură de drum.

— N-am putea îndrăzni acum să ne lăsăm din nou la fund? Întrebă Farrow. Dar adăugă imediat: Nu, asta nu putem face în nici-un caz, căci ne-au zărit crucişătoarele şi distrugătoarele. N-avem încotro, trebuie să încercăm să trecem prin linia lor.

— Sa vezi că vom reuşi, zise George, vesel. Vom străbate printre vasele lor ca submarin englez. Vor sări în sus de bucurie, nu alta.

— Cred şi eu! Răspunse Farrow, râzând. Mai ales dacă le-om aduce la cunoştinţa apoi păcăleala printr-o radiogramă. Dar, ne mai rămâne de învins partea cea mai grea: ofiţerii de pe vase nu vor privi atât de fugitiv ca zburătorii din avioanele lor.

— Poate n-ar fi rău ca Jean Brike să încarce amândouă tunurile cu ghiulele cu gaze, propuse George, în felul acesta, cel puţin am putea face nevătămătoare cele două vase printre care vom trece, în cazul când vor observa viclenia noastră şi s-ar gândi să ne facă ceva.

— Atunci ne putem pregăti pentru o urmărire îndrăcită, zise Farrow. A! Se pare că zburătorii au zărit bricul piraţilor. Uite, cele patru crucişătoare şi distrugătoarele care se îndreptau întâi spre nord, au luat-o acum spre apus. Şi cele din faţa noastră văd că au dat presiune. Vom trece prin mijlocul lor. George, adu din cabina mea şapca aceea englezească, pe care a lăsat-o odată locotenentul englez. O voi pune pe cap. Rindow, trebuie să-ţi scoţi chipiul şi tu, George!

Tânărul alergă jos şi se întoarse peste câteva momente cu şapca albă a ofiţerului englez. Farrow şi-o puse

imediat pe cap, apoi dădu comanda în sala maşinilor ca să pună în funcţiune compresoarele.

Vasul cenuşiu porni ca o săgeată, îndreptându-se spre vapoarele de război. Inimile vitejilor bărbaţi băteau, totuşi, cu putere, când se apropiară tot mai mult de puternicele crucişătoare. Jean Brike stătea liniştit la tunul său de la proră, iar ajutorul lui se postase la cel de la pupă. Amândouă tunurile erau încărcate cu minunatele bombe cu gaze.

„Dox"-ul era acum numai la o mie de metri de vasele. engleze. Cu viteza enormă desfăşurată de ambele părţi, trebuiau să se întâlnească peste cel mult un minut. Farrow alese un loc gol între un crucişător şi un torpilor.

La catargul crucişătorului se înalţă acum un semnal care-l întreba pe Farrow de numele submarinului său şi scopul călătoriei. Dar căpitanul n-avea nici timp şi mai ales nici poftă să răspundă.

Se mărgini să facă doar câteva mişcări cu braţele, arătă apoi spre răsărit şi în clipa următoare trecu ca fulgerul printre cele două vase. Salută calm spre crucişător, de pe a cărui punte de comandă îi răspunseră câţiva ofiţeri englezi.

Rupsese, deci, lanţul duşman. Cu fiecare clipă, distanţa se mărea şi în aceeaşi măsură, sporea nădejdea sa că va scăpa cu bine. Se întoarse şi văzu că aproape întreg echipajul vaselor engleze se uita uimit după el. Probabil că nu ştiau ce să creadă...

Jean Brike şi elevul său întorseseră ţevile tunurilor. Dacă englezii aveau cumva de gând să deschidă focul, le vor răspunde şi el cum se cuvine. Dar distanţa se făcea din ce în ce mai mare şi căpitanul văzu deodată că marea luase o culoare întunecată aici. Aceasta era un semn neîndoielnic că apa devenise mai adâncă.

Acum aveau toate şansele să scape cu bine, căci puteau să se lase cât mai la fund, unde nici cel doi aviatori nu-i puteau zări.

Submarinul era prevăzut cu instalaţii de radiotelegrafie, de emisie şi recepţie. Pentru emisie era nevoie să te înalţe catarge şi să se întindă o antenă; recepţia, însă, se făcea cu ajutorul unei antene de cameră, în interiorul vasului.

Portavoce începu să zbârnâie. Telegrafistul anunţa o radiogramă a crucişătorului-amiral „Eagle", care întreba de numele şi direcţia submarinului. Farrow dădu ordin să se înalte catarturlile şi să se întindă antena de emisie.

Când totul fu gata, el telegrafie că vasul său, cu numele „S. 114” e în misiune secretă. Englezii n-aveau decât să gândească ce-or pofti...

Mai târziu vor afla, firește, că din nou fuseseră păcăliți de căpitanul Farrow. Dar atunci va fi prea târziu.

Ca să nu piardă timpul, puse să se demonteze îndată instalația de emisie, căci trebuia să fie gata în orice clipă pentru scufundare.

După câtva timp, vasele engleze se vedeau doar ca niște puncte mici la orizont. Cei trei tovarăși râseră din toată inima.

II.
O NOUĂ AVENTURĂ.

DUPĂ O JUMATATE DE ORĂ DE MERS, primejdia trecuse cu totul. Farrow ordonă sa se oprească compresoarele, ca sa nu forțeze prea mult motoarele Diesel. Cu viteza redusă, „Dox”-ul își urma drumul spre răsărit.

Căpitanul îi dădu comanda lui Plundow, căci se simțea obosit și voia sa se odihnească puțin. George ramase în turn și se uita mereu îndărăt, deoarece nu era exclus ca ofițerul-comandant de pe „Eagle” să fi avut vreo bănuială și să fi cerut informații de la amiralitatea din Singapore. Și atunci ar și ieșit la iveala înșelătoria...

Se scurse încă o jumătate de ceas. Căpitanul dormea și George nu vru să-l trezească atunci când spre nord-est se ivi un grup mic de insule. Dar când văzu departe, în zare, punctulețe negricioase în aer, îl chema pe primul ofițer. Rindow veni imediat în turn și George zise, arătându-i punctele suspecte.

— Cred ca sunt avioanele engleze, domnule Rindow. Crucișătoarele vor fi aflat în vremea asta că ne-am strecurat hoțește printre ele și vor trimite, probabil, pe aviatori în urma noastră, ca să ne bombardeze sau sa ne silească sa ne predam.

Primul ofițer privi eu atenție punctele prin ochean, apoi zise:

— Da, par sa fie într-adevăr avioane. Firește ca cercetează marea dintre grupurile de insula. Mai poate trece mult timp, deci, până sa se apropie de noi, de aceea ne putem îndrepta fără teama spre grupul de insule din

fata noastră. Acolo vom găsi, probabil, un loc pentru a ne putea ascunde mai bine decât aici, unde nu ne rămâne decât sa ne lăsăm în adâncul mării.

— De ăştia trebuie să ne ferim, pe cât se poate, fu de părere George, căci ar trebui sa ne lăsăm la fund de tot şi nu vom putea în nici-un caz sa ne folosim de periscop. Am fi nevoiţi, deci, să rămânem acolo până se va întuneca.

— Şi chiar şi atunci ar fi primejdios să ne ridicăm la suprafaţa – zisa Rindow – căci avioanele lor ar putea lansa rachete prinse de paraşute mici. Pe câtă vreme în grupul de insule ne-am putea ascunde atât de bine la adăpostul arborilor, încât nici n-am avea nevoie să ne lăsăm la fund.

Rindow îndreptă îndată submarinul în direcţia micului grup de insule şi în vreme ce vasul mergea cu viteză sporită, el ţinu mereu sub observaţie punctele de la orizont, apoi zise:

— Da, sunt avioane şi cercetează marea cu metoda. După socotelile mele, însa, nu vor fi aici decât peste un ceas, iar până atunci noi vom fi de mult la insule. Acum nu ne pot vedea în nici-un caz, căci soarele e prea strălucitor şi el trebuie să privească pieziş prin razele tale.

— Ai dreptate! făcu George. Aşadar, ne putem îndrepta fără teama spre insule, mergând la suprafaţă. După cât te poate vedea, ele sunt împădurite şi sunt sigur că vom găsi un loc unde ne putem aciui.

— Chiar daca nu ne vom strecura printre ramurile plecate, vom găsi totuşi un golf în care vom putea intra şi acolo ne vom lipi de mai şi vom acoperi vasul cu crengi, pe care le vom aduce din desiş. Nici-un aviator nu ne va putea recunoaşte sub învelitoarea asta.

— Minunat! Exclama George, plin de bucurie. Aşa ceva îmi face plăcere, zău aşa. Dar va trebui sa le comunicam şi asta englezilor, mai târziu.

— Nu, domnule George – răspunse Rindow zâmbind – astfel de trucuri nu trebuie trădate, căci a doua oara nu mai merge.

— Aşa este, la asta nu m-am gândit. Ce zici, să-l trezim pe tata!

— Nu cred sa fie nevoie, nici el nu ar găsi o soluţie mai buna. Peste un sfert de ceas vom fi ajuns la grupul de insule şi peste un alt sfert de ceas vom fi găsit un loc potrivit unde sa ne putem ascunde. Pe urma, vom mai

avea răgaz încă o jumătate de ceas, până sa vina avioanele acolo.

Chiar înainte de timpul prevăzut, submarinul înainta printre cele dintâi două insule. La malurile lor nu era de găsit însă, nici-o ascunzătoare, căci erau înconjurate de o plajă lată de 6-8 metri. De-abia apoi începea desişul de nepătruns.

„Dox”-ul porni spre celelalte insule, care erau mult mai mari. Rindow arătă spre una de la răsărit şi zise:

— Acolo vom găsi cu siguranţă ceea ce căutăm. Văd de aici mai multe golfuri care se adâncesc în interior.

— Judecând după culoarea apei, marea e şi destul de adânc pentru noi, zise George. A! Acolo e o scobitură adâncă şi desişul se întinde până în apa. Cred ca ne vom putea ascunde de minune.

— Da, e un loc foarte potrivit, încuviinţa Rindow şi putem înainta fără grija, căci apa e destul de adâncă, după cât se pare.

La comanda sa, submarinul îşi încetini tot mai mult viteza, până ce, în cele din urmă, pătrunse încet de tot cam douăzeci de metri înăuntrul golfului.

— Minunat! Aşa ceva am căutat, zise primul ofiţer, vesel. Lângă maluri, apa e adâncă de cel puţin zece metri şi putem, aşadar, să acostăm direct şi să ne acoperim „Dox”-ul cu ramuri. Dar e mai bine sa nu mergem mai departe şi sa rămânem la începutul golfului.

— Domnule Rindow, aici la stânga e un tufiş cu crengi foarte aplecate, acolo ne vom putea dosi mai bine, zise George.

— Da, e o ascunzătoare minunată, încuviinţă primul ofiţer. Poate nici nu va fi nevoie să tăiem ramuri pentru a acoperi vasul. Va fi de ajuns să ne strecurăm tub tufişul acesta.

Cu multă dibăcie, Rindow îndrumă submarinul sub crengi şi într-adevăr, ele se întindeau atât de mult peste oglinda apei, încât acopereau „Dox”-ul în întregime. O ascunzătoare mai bună nici nu şi-ar fi putut dori şi în afară de asta, aveau şi posibilitatea de a cobori pe uscat în orice clipă, pentru a culege fructe şi a aduce apă proaspătă.

Pentru moment însă, nu putea fi vorba de asta, căci nu era exclus ca aviatorii englezi să descopere, întâmplător, submarinul, trebuiau să fie şi gata de fugă în orice clipă.

Jean Brike şi ucenicul său se duseră iarăşi la tunurile lor, căci nu se ştia ce se poate întâmpla.

După o jumătate de oră de linişte, se auzi vâjâitul motoarelor avioanelor. Cu viteză fantastică, escadrila de aeroplane zbură peste grupul de insule, venind dinspre nord.

— Slavă Domnului, a trecut şi asta! zise George. Acum suntem în siguranţă şi putem cobori pe uscat.

— Nu încă, fiindcă vor mai trece de câteva ori pe deasupra acestui grup de insule, ca să vadă dacă nu ne-am ascuns prin vreunul din golfuri. A! Uite-i că vin chiar!

De data asta, vâjâitul motoarelor se auzi mai aproape. La cel mult cincizeci de metri înălţime, avioanele trecură în zbor pe deasupra insulei lor, şi ar fi descoperit cu siguranţă submarinul dacă acesta nu s-ar fi aflat la adăpostul ramurilor încărcate cu frunze.

După alte câteva minute, avioanele se întoarseră iar şi se rotiră deasupra insulelor.

Atât Rindow cât şi George ştiau că observatorii din avioane sunt înarmaţi cu ocheane puternice şi vor cerceta cu amănunţime fiecare punct ce li s-ar şi părut suspect. Se putea întâmpla deci să presupună că submarinul se ascunsese sub crengile acestui tufiş şi atunci aeroplanele – care erau hidroavioane – se vor lăsa pe apă şi vor stărui să cerceteze golful.

George, care-şi dădu seama de primejdia aceasta îi zise lui Rindow:

— Dacă vreun avion va cobori aici, va trebui să-l ameţim pe cel dinlăuntru cu o grenadă cu gaze. Fireşte, în cazul acesta vor cobori şi celelalte aparate, dar noi îi vom scoate pe aviatori din luptă în acelaşi fel.

— Asta ar fi o lovitură de teatru! Zise Rindow râzând. Ne vom putea urma apoi drumul spre răsărit fără nici-o teamă. Nădăjduiesc, însă, că ascunzătoarea noastră nu va trezi bănuială. A! Uite că zbârnâitul motoarelor se pierde spre miazăzi. Am scăpat în sfârşit! Dar tot trebuie să fim cu băgare de seamă; o jumătate de ceas cel puţin n-avem voie să ne mişcăm. Sunt încredinţat că atunci când vor atinge o înălţime mare, unul sau mai multe aparate vor continua să se rotească deasupra noastră. Observatorii vor privi necontenit prin ocheanele lor, ca să vadă dacă nu ne părăsim ascunzătoarea. Probabil că la 3-4000 de metri înălţime şi-au oprit motoarele şi coboară acum în spirală. În felul acesta vor să ne inducă în eroare. Dar să vezi,

dragă George, că peste puţin timp vom auzi vâjâitul elicelor şi zbârnâitul motoarelor.

— Hm..., aşa e, încuviinţă tânărul. Şi eu care îmi făceam iluzii că primejdia a trecut cu totul! Atunci să stăm liniştiţi aici, căci n-avem încotro. Păcat că ramurile ne împiedică sa aruncăm o privire în sus! N-ar fi bine să cobor pe uscat, ca sa văd ce se petrece colo în aer?

— Dragă George, în cazul acesta as dori să-l trezesc mai întâi pe tatăl d-tale, răspunse Rindow. Eu nu pot lua asupră-mi răspunderea de a te lăsa să te duci singur în desişul insulei. Ultimele aventuri pe care le-am întâmpinat ne-au dovedit ca oameni misterioşi trăiesc pe insule în aparenţă nelocuite, la fel se poate să fie şi aici. Rămâi liniştit pe loc până ne vom fi încredinţat că nu mai există nici-o primejdie din partea avioanelor.

— Eu cred, însă, ca e şi mai bine pentru noi daca m-aş putea încredinţa chiar de pe acum, stărui George. Dacă nu se află nici-un avion deasupra noastră, vom putea pomi imediat să luăm apă proaspătă şi să căutăm fructe, poate chiar să vânăm şi ceva mistreţi. Apoi ne urmăm drumul spre răsărit.

Înainte ca Rindow sa poată răspunde, se petrecu ceva ciudat. Un fruct mango, în formă de pară, de culoare galbenă, căzu pe punte, tocmai la picioarele lor. Faptul era surprinzător, deoarece deasupra submarinului nu era nici-o ramură de mango. Şi mai curios era însa ca în carnea fructului era înfipt un bileţel.

Cel doi tovarăşi priviră uimiţi în jurul lor, dar nu-l putură descoperi pe omul care le aruncase fructul. George îl ridică de jos şi scoase biletul din el.

Rămaseră înmărmuriţi amândoi citind conţinutul:

„Domnul Rindow are dreptate, patru avioane engleze coboară în zbor planat. Rămâneţi pentru moment acolo unde sunteţi! Când duşmanii îşi vor lua zborul mai departe, puteţi veni pe uscat Veţi găsi o potecă îngustă, care duce la un izvor cu apă limpede şi la nişte livezi cu fructe. Porci mistreţi găsiţi în număr mare pe partea de sud a insulei”.

Rindow şi George se priviră fără să scoată o vorbă. Nu s-ar şi aşteptat pentru nimic în lume să primească o avertizare în limba franceză, pe insula aceasta singuratică. Şi pe lângă asta, indicaţii precise cum pot ajunge să dea de apă, fructe şi vânat.

— Iţi mulţumesc, domnule, rosti Rindow în cele din urmă. E cât se poate de frumos din partea d-tale că ne ajuţi în felul acesta. Aş fi bucuros să te pot cunoaşte personal.

Zadarnic aşteptară, însă, un răspuns din partea necunoscutului, care-l observase, probabil, din vreo ascunzătoare, chiar din clipa când se pitiseră cu submarinul în golful acela.

Rindow stătu pe gânduri câteva clipe, apoi zise:

— Domnul va fi având motive să nu se arate şi se cuvine să respectăm motivele sale. Trebuia să-i fim recunoscători pentru avertismentul. Său şi recunoştinţa ne-o vom arăta prin aceea că nu vom căuta să-i aflăm taina.

În aceeaşi clipă, un al doilea fruct cu un bileţel înfipt în el căzu în turn. George scoase biletul şi citi:

„Ştiu că am în fata mea submarinul căpitanului Farrow. Aş dori să nu mă arăt căci am motive pentru aceasta. Luaţi de pe insulă tot ce vă trebuie şi apoi plecaţi sănătoşi. Eu vă urez drum bun!”

— Ce spuneam eu? făcu Rindow. Aşadar, vom respecta dorinţa domnului.

— Atunci îţi mulţumesc în numele tatălui meu şi al camarazilor, strigă George spre desiş. Aş fi mulţumit dacă ţi-am putea face fi noi vreun serviciu. Cu toată plăcerea am...

George se întrerupse fără voie, auzind deodată zgomotul caracteristic al unor avioane care coborau în zbor planat. După câteva clipe se auzi şi duduitul motoarelor. Aparatele se rotiră câtva timp deasupra insulei, apoi se îndreptară spre sud.

Dar Rindow îl opri pe George să debarce pe insulă, temându-se încă de vreo surpriză. Însă un nou fruct pică în turn şi misteriosul binevoitor vestea că nu se mai zăreşte nici-un avion englez cât cuprindeai cu ochiul.

— În cazul acesta, putem merge pe uscat – zise Rindow – dar, înainta de a porni, să-l trezim pe tatăl d-tale. Să hotărască el cât timp să rămânem aici. Şi apoi...

Rindow se întrerupse, când de la vreo zece metri depărtare, în desiş, se auzi un ţipăt înăbuşit. Apoi cuvintele acestea rostite cu greutate:

— Ajutaţi-mă, repede, sunteţi doar...

Strigătele fură curmate brusc, se auzi un horcăit, apoi pârâituri de crengi. După care se făcu tăcere.

— Treziţi-i pe căpitan şi pe Petre Uriaşul! Strigă Rindow în portavoce. Să vină Kard, cu grenade cu gaze!

— Plundow – se întoarse apoi spre timonier – să-i comunici căpitanului cele întâmplate, eu şi George mergem în desiş. Trebuie să-i venim în ajutor necunoscutului care a avut fi el grijă de noi.

George nu-l mai aşteptă pe Rindow, ci, de cum auzi strigătele de ajutor ale misteriosului străin, sări peste parapet şi punând piciorul pe pământ, începu să-şi facă loc printre crengile tufişurilor. Îşi fixase exact direcţia de unde porniseră strigătele şi acum, fără să ţină seama de nimic, fără să se gândească la primejdii, se strecură în fugă printre mărăcinii şi lianele care îi sfâşiau hainele şi-i zdreleau pielea.

Ajunse într-un mic luminiş în iarba căruia desluşi lămurit urmele unei lupte. Întorcându-se, pentru a căpăta o imagine exactă a luptei ce avusese loc acolo – văzu cu mirare – printr-o spărtură a perdelei de verdeaţă – submarinul acostat la ţărm. ÎI văzu şi pe Rindow sărind pe uscat, apoi pe tatăl său, pe Petre şi pe Kard ivindu-se pe punte. Auzi comenzi energice şi tocmai când voia să se întoarcă din nou, ca sa vadă unde fusese târât misteriosul prieten, se simţi apucat de gât cu atâta putere, încât umbre întunecate începură să-i joace pe dinaintea ochilor.

Duse mâna la revolver, dar nu mai avu răgazul să se folosească de el, căci îşi pierdu cunoştinţa.

După câteva minute, când Rindow, căpitanul, Petre şi Kard se iviră şi ei în luminiş, văzură doar din urmele întipărite în iarbă că şi George al lor fusese înhăţat şi târât în desişul dinspre sud...

III.
TAINELE INSULEI SINGURATICE.

— **CAMARAZI, ACUM E ACUM!** strigă Farrow cu energie. Rindow trebuie să-l eliberăm nu numai pe George al nostru, el şi pe misteriosul străin care ne-a prevenit de primejdie. Poate că există şi pe aici băştinaşi dintr-aceia care nu-s cunoscuţi încă de nimeni.

— Kard, mai adu zece camarazi de pe submarin, înarmaţi cu pistoale şi grenade cu gaze! În vremea asta, noi vom porni pe urmele lăsate în desiş. Dacă zăriţi ceva suspect, nu pregetaţi să vă folosiţi de arme! Înainte, să ne grăbim. Daţi-i drumul, Rindow şi Petre prin tufişul de

colo au pornit-o misterioşii locuitori ai insulei, cu prizonierii lor, după cum dovedesc crengile rupte.

Cu revolverele într-o mână şi grenadele în cealaltă, marinarii păşiră spre tufiş. Acesta era foarte înalt şi des, cu ramuri elastice, drepte ca lumânarea. După unele ramuri frânte, se vedea că pe aici pătrunseseră oameni cu forţa.

Cei trei tovarăşi îşi făcură loc repede prin tufiş, Petre fiind în frunte, căci pe el îi mâna grija pentru iubitul său stăpân.

Urmărirea era foarte lesnicioasă. Urmele erau lămurite şi atacurile asupra celor doi se produseseră de scurtă vreme, încât nu putea trece mult până să pună mâna pe făptuitor.

Deodată, însă, cei trei camarazi ajunseră într-un luminiş din mijlocul insulei, al cărui teren era format din piatră netedă. Trebuia să fi căzut de curând pe aici o ploaie din aceea de la Tropice, căci piatra era ca spălată. Nu se vedea nici-un firicel de praf, nici-o bucăţică de pământ în care să se fi putut întipări un picior omenesc.

Tovarăşii râmaseră locului nedumeriţi. De jur-împrejurul luminişului era numai pădure, cu arbori înalţi. Aceştia crescuseră, însă, mai regulaţi, aşa că nu se vedea nici-o deschizătură în frunziş, care să arate că pe acolo pătrunseseră oameni.

— Stăm prost! făcu Farrow, cu ciudă. Pierdem timp preţios, fără să putem găsi urmele misterioşilor locuitori ai insulei. Dar, n-avem încotro, trebuie să ne despărţim acum şi să pornim de-a lungul marginii luminişului. Vom da noi pe undeva din nou de urmele pierdute. Ceilalţi camarazi vor veni şi el curând, aşa că va merge mai uşor treaba.

Spunând acestea, căpitanul se întoarse imediat spre dreapta şi o luă pe marginea desişului, Rindow porni la stânga, lor Petre de-a curmezişul platoului pietros.

După câtva timp, veniră şi cei zece marinari, sub conducerea lui Kard. Porniră şi el în cercetare, dar fără nici-un folos. Misterioşii răpitori păreau a şi dispărut în văzduh.

Cel paisprezece bărbaţi străbăteau mereu luminişul, cercetând fiecare ramură, fiecare frunză chiar, dar nu dădeau peste nici-o urmă. Deodată, Farrow strigă:

— Veniţi cu toţii încoace, mi-a venit un gând!

După ce tovarăşii făcură cerc în jurul lui, el le zise:

— Pe acest platou stâncos trebuie să existe o intrare tăinuită în interiorul insulei. V-aduceţi aminte, cred, ce i s-a întâmplat lui George, când cu aventura cu „hoţul de mărgăritare”. Insulele acestea de aici, ivite de pe urma cutremurelor marine, conţin în interiorul lor peşteri, din care oameni dibaci şi-au făcut locuinţe. Trebuie, deci, să cercetăm cu amănunţime tot platoul, să ciocănim în piatră pas cu pas şi îndată ce vom simţi că pe undeva sună a gol, să ştiţi că am găsit intrarea tăinuită. Nu poate fi altfel, căci chiar cel mai dibaci om trebuie să fi lăsat urme cât de cât, când a pătruns în desiş, străbătând platoul acesta.

Tovarăşii făcură imediat un lanţ strâns şi merseră unul lângă altul de-a lungul luminişului. Păşeau voiniceşte şi, deodată, cel doi marinari de la capătul aripii drepte rămaseră locului şi ridicară braţele.

Farrow, Rindow şi Petre alergară îndată spre ei. Terenul era brăzdat aici de numeroase crăpături. Uriaşul se lăsa în genunchi şi examină cu băgare de seamă crăpăturile, apoi, fără să spună o vorba, scoase de la brâu cuţitul enorm, îl vâri într-una din crăpături, apasă cu putere si... o lespede de piatră, de vreun metru şi jumătate pătrat, se ridică în sus.

Petre n-o ridică prea mult, căci se temea să nu se trezească cu vreun glonţ pornit dinăuntru. Se uită întrebător la căpitan şi în acelaşi timp, scoase o grenadă cu gaze de la brâu.

Farrow nu stătu mult pe gânduri. Îşi dădu repede seama de primejdia care li ameninţa dacă ridicau piatra cu totul, pentru a pătrunde în tainele insulei. De aceea, zise:

— Da, Petre, aruncă grenada! Nu-i va strica lui George, dacă va dormi şi el douăzeci şi patru de ore.

Uriaşul ridică puţin lespedea, aruncă grenada în deschizătura întunecoasă, apoi lăsă la loc lespedea. Tovarăşii se dădură repede îndărăt, căci gazele răzbăteau şi prin cele mai mici crăpături.

Alergară până la submarin, apoi Rindow zise:

— Domnule, căpitan, într-unul din biletele sale, necunoscutul binevoitor ne vesteşte că vom da aici de o potecă, pe care ajungem la un izvor de apă şi la nişte livezi cu fructe. Cred că va trebui să aşteptăm ceva mai mult de o jumătate de ceas, căci în peştera închisă gazul se va menţine vreme mai îndelungată. În timpul acesta, am putea să luăm apă proaspătă, să culegem fructe şi să vânăm ceva mistreţi.

— Ai dreptate, dragă Rindow. Încuviinţă căpitanul. E mai bine să facem aşa, decât să stăm aici cu mâinile în sân. La drum, băieţi!

Marinarii se împrăştiară la repezeală. Două echipe porniră cu găleţi de pânză să ia apă şi să culeagă fructe, a treia echipă, înarmată cu carabine, se duse la vânătoare. Farrow le dădu timp un ceas întreg, după care urmau să se adune cu toţii pe submarin.

Marinarii începură să care apă şi fructe, în vreme ce din sudul insulei se auzeau detunăturile carabinelor. Carne proaspătă şi fructe coapte erau binevenite pentru camarazii care se hrăneau mai mult cu conserve.

Înainte de a fi trecut ceasul, echipele se adunară pe submarin. Tancurile fură umplute cu apă de băut, lăzi întregi cu fructe îţi făceau cu ochiul şi din carnea porcilor vânaţi puteau s-o ducă bine câteva zile.

În vreme ce marinarii tăiau porcii şi-i preparau cum trebuie, Farrow cu tovarăşii săi se duseseră din nou pe platoul stâncos, unde Petre ridică cu mare băgare de teamă lespedea.

Nu se produse, însă, nici-un atac dinăuntru, ceea ce însemna că gazele îşi făcuseră efectul.

Când dădu cu totul lespedea în lături, se ivi în deschizătura mare o scară prost cioplită, care ducea în adânc. Uriaşul scoase lampa de buzunar şi îndreptă lumina în jos. La vreo zece metri adâncime zări deschizătura unui gang mărişor, care ducea spre răsărit. Fără să şovăie, el cobori imediat, ţinând lampa în mâna stângă, iar în dreapta revolverul încărcat.

Gazul se risipise complet. Petre se aşteptase să dea peste vreun leşinat la intrarea gangului, dar nu zări pe nimeni.

— Înainte, înainte! Îi îndemnă căpitanul, din urmă. De ce şovăi? Vei da peste ei mai încolo.

Uriaşul o luă înainte pe gang. Părea să n-aibă sfârşit, în schimb cobora în pantă.

Deodată, Petre se opri, scoţând o exclamaţie de uimire.

Gangul dădea într-o peşteră mare, care era în legătură eu oceanul. Printr-o deschizătură de la capătul de apus al grotei se zărea un golf în formă de fiord.

Dar ceea ce-l lăsă înmărmurit pe Petre era faptul că în fata peşterii se vedeau o grămadă de rechini uriaşi, care înotau de colo până colo. Din când în când, una din dihănii intra chiar în peşteră.

— Ciudat! Făcu şi Farrow, care se apropiase de credinciosul tău tovarăş. Dragă Rindow, aici nu e lucru curat. Cred că e mai bine să ne întoarcem repede.

— Uite, acolo pluteşte un bilet! Strigă Petre în aceeaşi clipă.

Se lăsă în genunchi, întinse braţul cât putu de mult şi izbuti să apuce petecul de hârtie albă.

Farrow i-l luă imediat şi citi:

„Plecaţi repede, mină. Ea ne-a luat prl...”

Scrisul se întrerupea ici. Tovarăşii se priviră câteva clipe în tăcere. Erau galbeni la faţă. Cuvântul „mină” suna foarte neplăcut pentru ei.

— Repede, îndărăt! strigă căpitanul, agitat.

Era, însă, prea târziu.

O detunătură înăbuşită răsună în spatele lor, urmată de un pârăit grozav, apoi se produse un curent de aer fierbinte, care-i făcu să se clatine pe picioare; din gang ţâşni un fum înăbuşitor, amestecat cu sfărâmături de piatră.

Din fericire, norul de fum se risipi repede prin deschizătura peşteri, ca şi aburi care se mai produseră şi fură traşi afară, în aer liber.

Se scurseră câteva minute de groază. Va mai urma, oare, o a doua explozie, care va prăbuşi toată peştera, după cum năruise probabil gangul?

— Se pare că am avut puţintel noroc – zise Farrow. Mina a distrus numai o parte a gangului. Trebuie să încercăm acum să ne croim drum prin locul catastrofei. Petre intră imediat în interiorul gangului din care pătrundeau mereu nori de fum şi sfărâmături de piatră, care scânteiau ciudat în lumina lămpii sale. Tuşind, Uriaşul merse tot înainte şi după vreo zece metri se găsi în faţa unui morman de ruine, format de tavanul gangului prăbuşit îşi dădu seama îndată că pe aici era cu neputinţă să treacă.

Se întoarse, deci şi se lovi de Farrow, care-l urmase de aproape.

— Am văzut şi eu, dragă Petre. Nu putem ieşi de aici, zise căpitanul. Dacă n-ar fi rechinii, am putea ieşi înot din peşteră. Aş vrea să ştiu ce le-a ispitit pe dihăniile alea să se adune aici? Nu cumva acea „ea”, de care se pomeneşte în bilet, să-i fi dat pe George al nostru pra...

Nu-şi sfârşi gândul acela grozav, dar Petre începu să tremure şi răspunse cu glas tulburat:

— Nu, domnule căpitan, asta nu se poate şi nu trebuie să se întâmple. Pe bilet scrie doar că sunt prizonieri. Desigur că afară în golf se află un vas mic, ascuns şi el printre ramurile care se pot vedea din peşteră.

— Să nădăjduim! oftă Farrow. Acum se pune întrebarea cum ieşim din această închisoare? Sper că tovarăşii au auzit explozia şi vor pomi să facă cercetări. Cred că ne vor găsi.

— De le-am putea da măcar vreun semn, zise Petre. Sau poate n-ar fi rău să încercăm să alungăm rechinii, cu gloanţe, pentru ca apoi să ieşim repede afară înot?

— Nu, Petre, ar fi prea primejdios, răspunse Farrow. Te-ar putea înhăţa când nici nu le gândeşti. Dar, de tras, putem trage asupra lor, căci prin asta atragem atenţia tovarăşilor noştri. Se vor auzi împuşcăturile şi vor vedea şi rechinii atinşi fugind.

Se întoarseră la camarazii rămaşi în peşteră, cărora Farrow le arătă pe scurt care e situaţia. Apoi porunci să se tragă cu revolverele asupra rechinilor.

Împuşcăturile detunară înăbuşit în grotă, dar afară se produse un plescăit grozav, în apă. Monştrii atinşi o luară la fugă, fiind omorâţi însă de alţii, căci dârele de sânge lăsate în urmă treziseră instinctele de pradă ale dihăniilor.

În curând nu se mai văzu nici-un rechin în faţa ieşirii din peşteră, în schimb în golf era un adevărat prăpăd. Apa înroşită de sânge era azvârlită la câţiva metri înălţime, fiarele negricioase săreau încolo şi încoace, înnebunite. Era un spectacol măreţ şi înfiorător în acelaşi timp. Înfiorător mai ales pentru Farrow, care nu putea scăpa de gândul că George căzuse pradă, probabil, acestor dihănii.

Camarazii trăgeau necontenit cu revolverele asupra rechinilor înfuriaţi. Goliseră câteva încărcătoare până acum.

Deodată. Petre zise:

— Domnule căpitan, numărul rechinilor s-a micşorat, după cum văd, toţi par să se fi adunat în golf. Cred că nu e nici-o primejdie să ies acum afară. Voi sări imediat pe ţărm.

— A! Petre, l-ai văzut? strigă Farrow.

În aceeaşi clipă, trase cu revolverul şi rechinul uriaş care înota prin faţa intrări peşterii ţâşni spre golf.

Petre mormăi o înjurătură apoi zise:

— Trebuie să fie ceva prin faţa peşterii, care-i momeşte pe rechini. Da văd şi eu că nu e atât de uşor să ies afară

Dar ce să facem? Dacă tovarăşii de pe submarin nu ne aud, putem muri aşa de foame.

— Asta o fi şi intenţia femeii aceleia care l-a înhăţat pe George şi pe necunoscutul nostru prieten, zise Farrow. Sunt curios să ştiu ce a îndemnat-o să procedeze în felul acesta Trebuie să aibă o ură înverşunată împotriva oamenilor, în general, căci tocmai pe noi n-are de unde ne cunoaşte.

— Aha, în sfârşit, iată-i pe camarazi!

Glasul îngrijorat al doctorului Bertram se auzea de sus. Strigând în interiorul peşterii:

— Domnule căpitan, sunteţi acolo? Camarazii sunt nevătămaţi?

— Da, dragă doctore, răspunse Farrow. Scoate-ne afară de aici, te rog! Brun să intre cu vasul în golf şi să trimită bărcile de aluminiu să ne ia. Rechinii par să aibă o deosebită predilecţie pentru peştera asta.

— Nici nu-i de mirare – zise doctorul – căci deasupra apei atârnă două hoituri de mistreţi. Alţii par să fi fost aruncaţi în mare, după câte pot vedea.

— Ah! Ăsta e un rafinament plin de cruzime! Exclamă Farrow furios. Gangul dindărătul nostru a fost prăbuşit de o explozie şi singura ieşire e închisă de rechini. Doctore, grăbeşte-te, trebuie să-l eliberăm pe George şi pe străinul acela.

— L-am şi trimis înapoi pe însoţitorii mei, răspunse Bertram şi Brun va veni îndată. Drace! Vine iar o dihanie încoace, e un rechin tigru de o mărime neobişnuită.

— Da îl văd şi eu, zise Farrow. Dar îl vom lăsa în plata Domnului. Când tragi într-un rechin tigru, te poţi aştepta să se repeadă la tine în furia lui.

Monstrul, lung de vreo opt metri, înotă încetişor spre peşteră. Brusc, trupul dungat ţâşni înainte, ca o săgeată în faţa grotei se auzi un plescăit puternic, apoi doctorul strigă speriat:

— A luat cele două hoituri... Numai de n-ar veni în peşteră blestematul! A! A mirosit ceva daţi-vă înapoi!

Camarazii făcură întocmai, când trupul uriaş al rechinului se strecură în peşteră se dădură îndărăt cât putură mai mult şi erau bucuroşi că se aflau la aproape trei metri de apă. Căci monstrul înotă până la stânci, privi ţintă la marinari cu ochii-i negri, ca şi cum se gândea dacă să facă un salt în aer. Era grozav de văzut şi când se retrase încetişor, scoaseră cu toţii un suspin de uşurare. Se

îndreptase spre ieşirea peşteri şi de-abia atunci păru să-şi dea seama că în golf luptau rechini. Căci rechini de nisip nu sfârşiseră încă să-i sfâşie pe fraţi lor răniţi.

Şi după câteva minute, îngroziţi, marinari văzură plutind la suprafaţa apei doar câteva capete şi cozi de-ale rechinilor de nisip. Celălalt însă, „tigrul", înotă liniştit şi sătul de-a lungii golfului, făcându-se nevăzut.

IV.
O URMĂRIRE CU PERPEŢII.

ACUM M-AŞ PUTEA ÎNCUMETA să înot spre golf, dar nu mai are nici-un rost, zise Petre. Să sperăm că submarinul va veni în curând, ca să putem pomi în căutarea lui George al nostru Departe nu poate să fi ajuns vasul şi domnul Brun l-ar putea zări, când va veni cu „Dox"-ul.

— Aşa nădăjduiesc şi eu – răspunse Farrow – altminteri ar trebui să ne pierdem vremea cercetând toate insulele din apropiere.

Trecură cinci minute, dar „Dox"-ul nu se zărea. În schimb, doctorul Bertram strigă deodată în jos:

— Aviatorii englezi se înapoiază trebuie să mă ascund. Să sperăm că Brun i-a descoperit la vreme şi a căutat un refugiu sigur. Sunt, deci, silit să plec cât mai repede.

— Dumnezeule! exclamă Farrow cu desperare, tocmai acum trebuia să se întâmple asta, în clipa când suntem atât de grăbiţi. Numai de s-ar fi putut ascunde Brun la vreme..., asta mă îngrijorează mai mult ca orice.

— Brun ştie ce are de făcut, zise Rindow – a observat desigur avioanele care se apropie şi o fi luat îndată măsurile cuvenite. Dar aviatori vor descoperi acum, probabil, vasul de pe care a fost răpit George. Numai de nu l-ar opri, împiedicându-ne pe noi să-l eliberăm.

— Eu aş înota acum în golf. ca să-mi dau seama de situaţie, zise Petre. De rechini, nu mai am de ce să-mi fie teamă.

— Nu, Petre. Zise Farrow. Eu sunt încredinţat că pe ~~aici~~ există aşa-zişi „rechini de fund". Ei se ridica la suprafaţa imediat ce zăresc în apa ceva ce i se pare vrednic de luat în seamă. De fapt, aceste dihănii sunt cele mai primejdioase, căci observi prezenţa lor atunci când e prea târziu. S-or fi ascuns ele pe fund. Când s-a ivit rechinul tigru. Aşadar, lasă-te de gândul acesta, Petre, mai

important e să ne ajuţi mai târziu ca să-l găsim pe George al nostru. Aha! Uite că vine escadrilă de avioane! Acum vom vedea dacă Brun a mai avut vreme să dosească submarinul.

Cu iuţeala fulgerului se apropiau avioanele engleze, care trecură pe deasupra insulei şi se înapoiară după câteva minute.

— Se pare că au descoperit, totuşi, ceva zise Farrow. Altfel nu s-ar fi întors. Poate că au zărit, întâmplător, norii de fum care au ieşit din peşteră după explozie. Să sperăm că se vor lăsa înşelaţi, crezând că a fost o erupţie vulcanică.

Pentru a treia oară vâjâiră avioanele deasupra insulei, apoi, când zgomotul motoarelor amuţi în depărtare, doctorul Bertram strigă în jos:

— Se pare că s-au îndepărtai definitiv: văd prin ochean că zboară spre nord. În sfârşit, acum va veni şi Brun cu submarinul şi vom putea pomi imediat în căutarea lui George.

Se scurseră încă zece minute până ce strigă iarăşi:

— A! Uite că vinei Aşa, acum totul e în regulă.

Submarinul se apropia cu viteză redusă. Din prevedere, însă, Brun nu ieşise cu totul din apă. De-abia când ajunse în mijlocul golfului, vasul se ridică, chepengul sări în sus şi secundul se ivi în turn.

— Ce s-a întâmplat, doctore? Strigă el. Agitat. Unde sunt căpitanul şi ceilalţi camarazi?

— Fi fără grijă! Răspunse Bertram. Pune repede pe apă trei bărci de aluminiu cu câte un om: căpitani şi tovarăşi sunt închişi în peştera de dedesubtul meu.

— Imediat! strigă Brun.

O activitate înfrigurată urmă pe submarin. Cât ai clipi din ochi, fură aduse pe punte bărcile cele uşoare şi montate la repezeală. După câteva minute goneau spre peşteră, unde ajunseră cu bine.

— Asta a fost într-adevăr o aventură cum n-aş mai dori să întâmpin, zise căpitanul, sărind în prima barcă. Zău că n-a fost deloc plăcută vizita rechinului tigru! Acum, însă, camarazi, trebuie să facem ce om face şi să dăm de George al nostru Nu vă vorbesc numai ca tată. ci şi ca tovarăş. George ne-a scăpat adesea din situaţi grele, aşa că acum trebuie să facem şi noi totul pentru el.

Un murmur de nemulţumire se auzi în rândurile marinarilor. Voiau să exprime prin asta ca nici nu era

nevoie să se amintească de datoria pe care o aveau. Toţi îl iubeau pe George şi şi-ar fi dat cu dragă inimă viaţa pentru el.

— Vă mulţumesc, camarazi, zise căpitanul, mişcat. E drept, nu trebuia să vă amintesc, dar ştiţi prea bine că aşa mi-e felul în sfârşit, să pornim!

Vâsliră repede spre submarin, după ce aşteptară să coboare şi doctorul Bertram. Farrow îi mulţumi călduros lui Brun, care izbutise să ascundă cu atâta măiestrie vasul de privirile englezilor şi apoi să-l îndrume în golf.

— Domnule căpitan. Între cele două insule apropiate am descoperit un mic vas, care s-a ascuns şi el sub ramurile tufişului, atunci când s-au apropiat avioanele. Sunt de părere că trebuie să ne ocupăm mai de aproape de vasul acesta, căci cred că pe el se află George al nostru.

— Minunat! exclamă Farrow. Atunci, mai mult ca sigur că nu ne poate scăpa. La drum, dragă Brun, arată-ne locul unde ai zărit vasul.

Submarinul pomi cu viteză din golful care era atât de întortocheat, încât nici nu i se putea vedea lungimea dinspre mare. O ascunzătoare minunată, deci, pentru un vas.

— Aici se poate ascunde ani întregi un vas mai mic, zise Farrow. Sunt foarte curios să aflu cine e femeia aceea De ce s-o fi retras ea în singurătate? De ce l-a luat prizonier pe George? Cine a fost prietenul misterios care a plătit şi el cu libertatea sprijinul pe care ni l-a dat nouă? Acestea sunt întrebări...

— Acolo, între cele două insule a dispărut vasul, îl întrerupse Brun. Să sperăm că apa va fi destul de adâncă pentru submarinul nostru.

— Nu prea cred, zise Farrow. Mă tem că nu vom putea pătrunde în el cu „Dox”-ul. Păcat! Acum nu mai ştim dacă vasul se află încă între insulele alea sau dacă a pornit în larg. Hm. Trebuie să ocolim insulele şi să cercetăm, în bărcile de aluminiu, canale şi golfurile.

— De, altceva nu ne rămâne de făcut, zise Rindow.

— Atunci, înainte! Comandă căpitanul. Să ne ţinem cât mai aproape de insule. Fiecare punct suspect trebuie cercetat cu băgare de seamă.

Gerard Plundow o luă pe lângă ţărm – Farrow, Rindow, Brun şi doctorul Bertram priveau cu încordare spre desişul din faţa lor. Căci se putea întâmpla ca între două

tufişuri să existe un golf în care să se fi furişat vasul misterios.

Cei care îl înhăţaseră pe George fuseseră doi băştinaşi de staturi uriaşe. În strânsoarea lor de fier el era fără apărare şi când fu adus în peştera aceea întunecoasă, un al treilea polinezian îi dezarmă şi-l legă cu iuţeala fulgerului.

Uriaşii îi ridicară apoi peste bordul micului vas ce se afla acolo. George fu azvârlit lângă un bărbat, legat şi el. Acesta era, probabil, misteriosul prieten care le venise în ajutor.

Tânărul i se adresă în şoaptă dar imediat se aplecă asupra lui unul din sălbatici, cu cuţitul ridicat. George îşi dădu seama că ameninţarea omului era serioasă şi tăcu.

Vasul alunecă uşurel afară din peşteră şi porni apoi cu viteză printr-un canal întortocheat. După ce ieşi din acesta, merse o bucată drept înainte; deodată motoarele stopară şi vasul intră sub un tunel de verdeaţă. George pricepu motivul acestei manevre, când auzi zbârnâitul unor motoare de avion Aşadar, englezii se înapoi au şi vrăjmaşii săi aveau şi ei temeiuri să nu se lase văzuţi.

Constatarea aceasta îl linişti oarecum pe George. Cu oameni care stăteau în conflict cu legea era mai uşor s-o scoată la capăt. Când fu înhăţat primul lui gând fu acela că vreo expediţie făcuse nişte descoperiri importante pe insulă şi de aceea voia să se debaraseze de străinii nepoftiţi.

Acum, însă, ştia că are de-a face cu oameni care lucrau la înfăptuirea unui plan ilegal. Dar tovarăşii săi aveau toate mijloacele să-i pună cu botul pe labe pe aceşti indivizi. George era încredinţat că tatăl său, Petre şi ceilalţi camarazi vor veni în curând să-l scape. Se aştepta din clipă în clipă să-i vadă ivindu-se.

Zgomotul motoarelor avioanelor engleze amuţi în depărtare. Imediat, micul vas se puse din nou în mişcare şi pomi spre răsărit. În zigzag, aşa că George dobândi convingerea că mergea printr-un canal îngust şi întortocheat, dintre două insule.

După câteva minute, însă, motoarele stopară din nou, micul vas pătrunse iar într-un tunel de verdeaţă şi ancoră la ţărm.

George se ridică pe jumătate. Polinezianul, care nu-l slăbea din ochi, făcu un gest ameninţător cu cuţitul lui lat,

dar în clipa când George vru să se întindă din nou, se auzi un glas energic. Sălbaticul îşi trase cuţitul îndărăt, tânărul, însă. se ridică şi mai mult uimit, căci glasul acesta era... al unei femei. Şi ea se apropie încet de el – o femeie înaltă, cu părul negru, cu chipul de o frumuseţe serioasă, aspră.

Se opri în faţa lui George. Îl măsură cu privirea timp de câteva clipe, apoi ochii-i negri scânteiară de furie şi scrâşni:

— Mă bucur cum nici nu-ţi dai seama că am în mâna mea pe fiul aceluia pe care-l urăsc mai mult decât pe oricine. Consider ca un semn al Destinului că vestitul căpitan Farrow a fost nevoit să vină cu submarinul său pe insula mea. Ha-ha-ha! Am pregătit eu totul pentru ca el şi însoţitorii săi să moară de foame sau sfâşiaţi de rechinii lacomi de carne omenească. Dar răzbunarea cea mai cumplită mi-o voi potoli asupra ta, tinere, căci tu ai fost acela care ai contribuit în cea mai mare parte ca soţul meu să cadă în mâna englezilor.

— Iartă-mă, doamnă – răspunse George, calm – nu te cunosc nici pe d-ta, nici pe soţul dumitale. Nici nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Vrei să negi că ai fugit din mâinile bărbatului meu de pe insula mayaşilor, că tu şi tovarăşii tăi aţi izbutit să-l predaţi englezilor pe soţul meu? Am prins toate radiogramele şi am făcut jurământ să mă răzbun pe voi. Nu mă gândeam că mi se va ivi prilejul atât de curând, dar mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Ah! D-ta eşti, aşadar, soţia piratului pe care noi l-am înlăturat din cale! zise George fără să-şi piardă cumpătul. Nici eu nu mă gândeam să ne întâlnim, zău aşa! Care va să zică dumnealui avea pe insula aceasta un fel de sucursală, sub conducerea soţiei sale. Interesant, n-am ce zice!

— Da, foarte interesant! scrâşni femeia. Lasă că vei afla tu pe propria ta piele cât de interesant este. Puţintică răbdare numai şi-o să-ţi treacă pofta să-ţi baţi joc de mine. Mai rămânem puţin timp aici, vreau să văd numai dacă submarinul tatălui tău nu mă caută. După aceea, voi avea eu grijă să-ţi capeţi pedeapsa, fii pe pace!

Oricât era de curajos, George se simţi oarecum nefireşti. Femeia asta părea de o sălbăticie nemaipomenită şi trebuie să-i fi iubit mult pe bărbatul său, deşi era pirat. Poate că se simţea şi ea atrasă de viaţa de aventuri, fără să-şi dea bine seama cât de criminală era

meseria de pirat. Dar ura face din femei adevărate fiare şi ele devin mult mai crude decât bărbaţii stăpâniţi de acest sentiment nedemn.

George tăcea. Nu voia să-şi dea pe faţă încrederea ce o avea că în cele din urmă va fi salvat, totuşi, căci în felul acesta şi-ar fi îngreuiat situaţia. De aceea, făcu o mutră înspăimântată şi, prefăcându-se disperat, se întinse înapoi pe spate.

— Aha! Îţi dai singur seama că lucrul devine serios, zise soţia piratului, râzând. Da, tinere, îţi închipui, se vede, că te poţi aştepta la milă din partea mea. Pentru că sunt femeie. Te-nşeli amarnic, căci am atacat până acum multe vapoare pe socoteală proprie şi i-am dai gata pe mulţi bărbaţi, care se apărau vitejeşte. Vei căpăta o pedeapsă care va potoli setea mea de răzbunare. Acum, te rog să stai liniştit, să nu cumva să strigi, altminteri paznicul te va lua imediat în primire. Să nu crezi, însă. Că vei fi ucis repede de el, îţi va tăia numai limba. După cum a şi făcut-o cu omul care zace alături de tine. Acela e un prizonier pe care l-am dat jos de pe un vapor. Urma să rămână la mine ca bucătar, a vrut însă, să facă pe şmecherul şi anul trecut a încercat să previnã un vapor. Acum nu mai poate striga.

George se înfioră. Femeia aceasta era un adevărat diavol – el nu şi-ar fi putui închipui că într-un trup atât de frumos ar putea să zacă atâta cruzime.

— Voi tăcea, îmi dau acum seama că femeile pot fi mai sălbatice decât bărbaţii, zise el încetişor.

— Da, tinere – răspunse pirata – aşa suntem noi şi vei vedea în curând că nu te-ai înşelat.

Râzând batjocoritor, se întoarse spatele şi se depărtă.

George începu să chibzuiască cu înfrigurare. Trebuia să se ajute singur, căci femeia asta va izbuti fără îndoială să-l schilodească sau să-l ucidă, dacă va vedea că se apropie camarazi lui ca să-l salveze.

Privi pe furiş la tovarăşul său de suferinţă. Nenorocitul se uită după femeie, scrâşnind din dinţi. George era încredinţat că va avea în el un tovarăş preţios, dacă va întreprinde o încercare de fugă. Şi asta trebuia să se întâmple curând, înainte ca pirata să fi aflat unde se află submarinul şi înainte ca să-şi aducă la îndeplinire răzbunarea George făuri un pian foarte îndrăzneţ care avea însă perspectiva de izbândă. Întoarse cu băgare de seamă capul spre paznicul cu mutra fioroasă. Polinezianul

privea chiar peste parapetul scund al vasului, spre răsărit, unde poate că zărea submarinul.

Atunci George se aplecă puţin spre nenorocitul său tovarăş şi şopti:

— Ridică-te cât se poate de repede!

Mâinile tânărului erau legale pe piept şi pe faptul acesta îşi sprijinea el planul. Desigur că şi tovarăşul său ştia că-i aşteaptă o moarte grozavă şi că era mai bine să încerce totul pentru a scăpa, chiar dacă şi-ar pierde viaţa cu prilejul acesta.

Nenorocitul dădu uşor din cap, apoi, când George îşi reluă poziţia, scoase un sunet nearticulat şi-şi ridică repede partea superioară a trupului.

Polinezianul se răsuci pe călcâie, apoi se aplecă peste omul cel mut şi-l ameninţă cu cuţitul.

V.
SFÂRŞITUL FEMEII PIRAT.

CU O FORŢĂ NEBĂNUTĂ, George îşi repezi mâinile legate şi nimeri exact în bărbia paznicului, care se prăbuşi pe punte, gemând înăbuşit. Deşi avea o statură de uriaş, lovitura pe care o primi îl ameţi cu desăvârşire. De fapt, peste câteva minute avea să-şi revină, dar în vremea asta George se va fi eliberat.

Fără să piardă o clipă, întinse repede mâna să ia cuţitul polinezianului, dar acesta îl strângea cu atâta putere, încât tânărul nu îl putu smulge.

Atunci îi veni în ajutor mutul. Cu mâinile-i legate, dădu şi el o lovitură puternică în stomacul sălbaticului, încât acesta care tocmai începuse să-şi vină în fire, se prăbuşi din nou.

Acum izbuti George să-i scoată cuţitul din pumnul încleştat. Tăie repede legăturile mutului, care-l eliberă apoi pe el.

— Trebuie să ne facem repede vânt peste bord – îi şopti George. Submarinul tatălui meu va fi pe aici şi ne va lua pe punte.

Dar mutul dădu din cap. Faţa lui se schimonosi de furie, apoi luă o măciucă groasă pe care o găsi la îndemână şi porni spre chepengul pe unde dispăruse pirata. Voia să se răzbuna şi George recunoscu îndată că ar fi fost cu neputinţă să-l oprească.

În clipa aceea în deschizătură se ivi capul unui sălbatec: mutul sări înainte, ca o panteră şi măciuca izbi cu putere în capul nenorocitului, care se rostogoli pe scări cu un răcnet de moarte.

George îşi dădu seama că trebuia să fugă repede, chiar dacă va fi nevoit să facă zgomot. Mutul stătea ca un zeu al răzbunării. În dreptul deschizăturii, gata să izbească cu sete în cel dintâi care va scoate capul afară.

George sări repede pe uscat, îşi îndesă mâinile de ramurile din tufişul lângă care se afla micul bric, apoi îşi făcu loc, cu băgare de seamă, printre trunchiurile copacilor.

Înainte de a dispărea cu desăvârşire, mai aruncă o privire îndărăt. Nenorocirea mutului îl impresionase mult. Omul acesta vrednic de compătimit, îndurase o soartă grozavă.

George se gândea să-l la cu dânsul şi să-l îndemne să rămână pe submarin, sau să se înapoieze în patria lui. Dar acum era prea târziu, prin acţiunea lui nechibzuită se trădase şi trebuia să ducă până la capăt lupta începută.

Şi iată că se ivi un al doilea sălbatic, care se apăra însă de loviturile mutului cu o scândură lată ce o ţinea deasupra capului. Dar nu-i ajută la nimic, căci nenorocitul schilodit părea să fie înfuriat la culme. Cu măciuca de lemn tare, el izbi pavăza polinezianului. Care se făcu ţăndări şi el însuşi se rostogoli, ca şi tovarăşul său, pe scările ce duceau în interiorul vasului.

George începu să tragă nădejde că albul va izbuti să-i înlăture şi pe ceilalţi care făceau parte din echipajul bricului. Deodată însă, dinăuntrul vasului răsunară împuşcături. Ele erau trase dintr-un pistol cu repetiţie, de calibru mare, după cum îşi dădu seama îndată George, amintindu-şi că pirata avea la brâu o astfel de armă. Dindărătul vreunui adăpost sigur, ea trăgea asupra mutului înfuriat şi gloanţele nu-şi greşiră ţinta. Scoţând un ţipăt ascuţit nenorocitul ridică braţele, se răsuci ca o morişcă de câteva ori, apoi se rostogoli pe scară întocmai ca şi cei doi sălbatici pe care îi doborâse cu măciuca.

Pentru George sosise vremea să dispară cât mai repede. Ştia că pirata – femeia aceasta plină de energie – va pune oamenii săi să-l caute. Şi el habar n-avea cât de mare era insula şi ce ascunzişuri tăinuia.

Ferindu-se să facă zgomot, se furişă printre crengile tufişului. Singura armă ce o avea era cuţitul pe care-l

luase de la paznicul ameţit şi cu ajutorul lui fu în măsură să înlăture piedicile din drum. Adică în primul rând mărăcinii care îi tăiau calea la fiece pas.

Nu trecu însă mult şi îndărătul său se produse o larmă infernală Glasuri străine se amestecau într-un vuiet grozav şi deodată răsună lămurit vocea energică a piratei.

Instinctiv, George îşi dădu seama că ea îi aţâţa pe sălbatici să pornească în urmărirea lui. Atunci începu să-şi facă drum cât putu mai repede prin desiş şi în cele din urmă ajunse la coastă. Plaja avea o lărgime de numai un metru, şi când George sări pe ea văzu pupa submarinului, care tocmai dispărea la capătul de nord al insulei.

Câteva clipe se simţi cuprins de disperare. Dacă nu s-ar fi oprit ca să privească la lupta dintre mut şi polinezieni, ar mai fi prins submarinul.

Acum trebuia s-aştepte până ce el va fi înconjurat toată insula. Asta putea să mai dureze mult căci văzuse bine că mergea cu viteză foarte redusă Desigur că tovarăşii cercetau cu de-amănuntul insula ca să dea de bricul pe care nu se putea să nu-l fi observat.

George îşi reveni repede în fire, spunându-şi că nu trebuia să rămână cu mâinile în sân, căci nu va trece mult şi polinezienii îi vor fi găsit urma iar împotriva lor nu s-ar fi putut apăra cu cuţitul.

Nu stătu mult pe gânduri, ci începu să alerge spre sud, făcând paşi cât mai mari. Voia să iasă în întâmpinarea submarinului, care în curând va fi terminat cu cercetarea coastei de nord şi răsărit.

Plaja era lungă de câteva sute de metri, apoi începeau tufişurile, în care s-ar fi putut ascunde. Dacă va avea noroc, polinezienii nu vor fi ieşit din desiş înainte ca el să fi ajuns la aceste tufişuri.

Dar, când nu mai avea decât vreo cincizeci de metri până la ele, auzi îndărătul său ţipete ascuţite. Tot fugind, întoarse capul şi văzu opt sălbatici care alergau ca nişte cerbi după el.

George era cu vreo două sute de metri înaintea lor. Dându-şi seama că e în joc viaţa lui, goni şi mai nebuneşte, şi când ajunse la tufişuri şi întoarse capul, văzu cu bucurie că îi lăsase pe ceilalţi cu mult în urmă.

Din fericire, tufişul în care intră nu era prea des. Avea o lungime cam de patruzeci de metri, apoi venea iar plaja care ducea încă vreo sută de metri până la capătul de sud

al insulei. George ajunse acolo înainte ca polinezienii să se iveascâ din tufişuri.

Acum avu, însă, o mare dezamăgire. Când coti pe după capătul insulei, cu gând să o la de-a lungul coastei de sud, constată cu spaimă că desişul înainta atât de mult spre apă. Încât nu mai rămânea nici-o potecuţă pentru a putea alerga în voie.

Trebuia, deci, să-şi croiască drum printre tufe, care aici erau foarte dese şi împletite cu liane şi mărăcini.

George îşi zise imediat că polinezienii îl vor putea ajunge curând, căci se vor lua după urmele lăsate de el. Afară de asta puteau înainta mai repede decât el, deoarece le făcuse o potecă, pe când dânsul trebuia să-şi croiască drum cu cuţitul.

Atunci făuri un plan îndrăzneţ. Înaintă încă vreo cincizeci de metri în desiş, apoi, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, se strecură printr-un desiş, ale cărui ramuri ajungeau până la apă.

Acolo îşi dădu drumul în undele mării, ţinând cuţitul între dinţi şi tot aţinându-se pe lângă ţărm. Înotă înapoi. Îşi făcuse socoteala că polinezienilor le va trebui câtva timp până s-ajungă la locul unde dispăruse el. Apoi vor începe să caute acolo, căci vor presupune că el se ascunsese în vreun copac sau într-un tufiş. Nu le va trece însă prin gând că el va înota înapoi prin apă.

Era primejdios ceea ce îşi propusese să facă, deoarece „rechinii de fund", care ţâşnesc brusc în sus, roiau, desigur, în număr mare în faţa insulei. Totuşi îşi luă inima în dinţi şi înotă cu băgare de seamă, cu auzul încordat spre desiş, pentru a prinde vreun zgomot suspect. Dar polinezienii crescuseră în păduri şi se pricepeau să se strecoare pe nesimţite prin desişul cel mai încâlcit.

Când ajunse la capătul de sud, George deveni şi mai atent. Se încleştă de malul râpos şi se târî înainte, până putu să cuprindă cu privirea coasta de apus.

Îi zări pe sălbatici venind. Uriaşii mergeau aplecaţi şi toţi opt erau înarmaţi cu măciuci şi cuţite. Mutrele lor fioroase îi dădeau de înţeles fugarului că e pierdut dacă vor da de el.

Acum ajunseseră în locul pe unde George pătrunsese în desiş. Căpetenia lor cercetă câteva clipe locul, apoi vorbi ceva în şoaptă cu oameni săi, în vreme ce un rânjet sinistru îi schimonosi şi mai mult faţa.

Mica trupă se făcu nevăzută în desiş. George aşteptă câteva minute, căci îşi închipuia că sălbaticii vor ajunge repede la locul unde dispăreau urmele sale. Apoi vor trimite, desigur înapoi un om de pază, de care nu trebuia să se lase surprins.

Cu băgare de seamă el sări pe plajă. Fără să vrea, se întoarse încă o dată şi privi spre mare, în nădejdea că va zări submarinul. În locul acestuia, însă, văzu la picioarele sale un corp negricios, care ţâşni din adâncul apei. Era un rechin enorm, de care scăpase, ca prin urechile acului în ultima clipă.

George răsuflă adânc. Fusese ameninţat, din două părţi în aceiaşi timp, de o moarte grozavă Avusese el noroc orb, căci dacă polinezienii ar fi întârziat numai puţin rechinul l-ar fi înhăţat, târându-l în adânc.

Acum nu mai era timp de pierdut Trebuia să treacă prin locul pe unde pătrunseseră sălbatecii în desiş. Dacă vor fi pus o santinelă acolo, soarta îi era pecetluită.

George avu însă noroc. Se furişă repede şi fără zgomot, apoi stătu liniştit câteva clipe şi asculta, ţinând cuţitul ridicat în mana dreapta.

Totul rămase liniştit. Şi tânărul se-ntoarse şi o luă la fugă de-a lungul plajei, spre nord. După ce făcu vreo sută de metri, se apropie iarăşi de desiş, aşa încât fu acoperit pe jumătate de ramuri. Privi din nou îndărăt, dar nu zări pe nimeni.

Văzu însă altceva, care-l umplu de bucurie. Dinspre capătul de sus, submarinul venea cu viteză redusă. În turn se aflau căpitani, Rindow, doctorii Bertram şi credinciosul său Petre. Înaintă repede câţiva paşi, agitând braţele, apoi arătă spre desiş, făcând semne de prevenire.

Ştia că tovarăşi l-au priceput şi-l văzu imediat pe Uriaş, pe Kard şi alţi câţiva camarazi sărind din turn pe punte. Submarinul pomi de-a lungul coastei, ier marinari stăteau lângă parapet cu granatele de gaze pregătite.

Înainte ca vasul să fi ajuns în dreptul locului din desiş, pe unde dispăruseră sălbaticii. Polinezienii dădură buzna dintre copaci, dar, din fericire, nu priviră spre sud, ci de-a lungul plajei. Îl văzură pe George şi, scoţând ţipete ascuţite, începură să alerge spre el.

Nu observaseră „Dox”-ul, care se apropia pe nesimţite; Fără a sta mult pe gânduri, marinari zvârliră grenadele cu gaze, care explodară imediat. În clipa următoare,

sălbatecii începură să se clatine, căzură la pământ şi rămaseră ameţiţi pentru 24 ore.

George începu să joace de bucurie. Totuşi, în clipa următoare, avu presimţirea unei primejdii apropiate – privi repede spre dreapta pentru ca apoi să sară cu iuţeala fulgerului înapoi în desiş. Îşi sfâşie hainele de mărăcini, în schimb scăpă de glonţul pe care pirata îl trăsese asupra lui. Sălbatica femeie se furişase lângă el, ba poate că se ascunsese chiar alături de dânsul în desiş, căci se afla numai la o depărtare de cincizeci de metri.

Cu coatele, îşi făcu loc tot mai adânc în tufiş, apoi şuieră un al doilea glonte deasupra capului său. Pirata ştia, deci, că ei se strecurase prin punctul acela în tufe.

În clipa următoare, însă. Porniră împuşcături dinspre submarin. Întâi se auzi pistolul greu al lui Petre şi după câteva clipe, detunăturile puternice ale carabinelor.

Vreo cincisprezece împuşcături sfâşiară văzduhul, apoi George auzi duduitul motoarelor, care până atunci funcţionaseră încet de tot. El scoase capul cu băgare de seamă din tufiş şi văzu că femeia pirat dispăruse. Fusese oare nimerită de gloanţele marinarilor şi căzuse pe spate în desiş? Sau găsise aceeaşi scăpare ca şi George şi se afundase repede în adâncul desişului? În cazul acesta, el nu putea cuteza să-şi părăsească ascunzătoarea, căci sălbatica femeie va încerca, desigur, să-l împuşte chiar dacă şi-ar primejdui propria-i viaţă. Ea ştia că prin asta i-ar fi căşunat cea mai mare durere căpitanului Farrow, pe care-l ura atât de mult.

Submarinul se apropie repede şi opri direct în faţa punctului unde se afla George în desiş.

— Ei, George, norocul nu te-a părăsit nici de data asta! strigă căpitanul, jumătate în glumă, jumătate în serios. Acum, hai, vino repede la bord!

— Unde a rămas femeia? întrebă George. Ea ne urăşte, căci piratul căruia i-am făcut de petrecanie pe insula lui Tacato este soţul ei. Ne-a jurat răzbunare şi-şi va ţine jurământul, dacă va avea putinţa s~o facă.

— După primele împuşcături s-a prăbuşi în desiş, zise Farrow. Vom ţine sub observaţie punctul acesta. Vino repede. Căci alţi duşmani nu cred să se mai afla pe insulă.

George privi, totuşi, spre dreapta. Dar nu descoperi nimic suspect Aşadar, femeia fusese probabil culcată la pământ de gloanţele camarazilor.

Fără sa mai stea pe gânduri, ieşi repede din tufiş, îşi făcu vânt peste parapetul submarinului şi se aruncă în braţele tatălui său, care-l strânse cu dragoste la piept.

Rămaseră câteva clipe strâns îmbrăţişaţi, apoi căpitanul zise:

— Acum trebuie să pornim încetişor mai departe, până vom ajunge la punctul unde a dispărut pirata. În vremea asta, ne vei putea povesti peripeţiile prin care ai trecut.

Tânărul se supuse şi când sfârşi. Farrow zise:

— Avem o duşmană foarte primejdioasă, după cum văd. Femeile care pierde ceea ce au mai scump devin mai răzbunătoare decât fiarele sălbatice. Acum cred şi eu că n-a fost atinsă de gloanţele noastre, a fugit în desiş, pentru ca să pun la cale vreo ticăloşie împotriva noastră.

— De aceea cred c-ar fi mai bine să facem un mic ocol în jurul locului cu pricina, propuse George. De ce să ne expunem degeaba gloanţelor ei? E de ajuns dacă îi vom lua sau distruge bricul, căci atunci va rămâne fără nici-un fel de apărare pe insulă şi englezii – pe care îi vom înştiinţa printr-o radiogramă – vor da de dânsa.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Cu ajutorul ocheanelor, putem vedea dacă s-a ascuns în desiş sau dacă a fost nimerită de gloanţele pe care le-am tras asupra ei. Vom face însă cum spui tu, îndepărtându-ne puţin de ţărm. Se poate întâmpla să aibă cu dânsa câţiva sălbatici care să arunce asupra noastră suliţele lor.

Farrow dădu timonierului comanda şi submarinul făcu imediat un ocol mare spre apus. Trecură încetişor prin faţa locului unde stătuse pirata, dar în desiş nu se vedea nici urmă de ea.

— Trebuie să intrăm cu bărcile de aluminiu în golful îngust în care se află bricul piratei, zise George. Dacă zace pe undeva rănită sau moartă, vor da ei, englezii, de dânsa. Eu nu cred, însă, ca femeia asta să fi murit – presimt că ne va supune încă la grele încercări.

— Vom vedea, răspunse Farrow. Pentru mine, principalul e că te văd pe tine teafăr. Înainte deci! Vom opri în faţa golfului şi vom pătrunde într-unsul cu bărcile.

Submarinul pomi încet mai departe, până ajunse la punctul cu pricina, acolo se opri. Şi trei bărci de aluminiu fură montate şi puse pe apă. În prima, care porni imediat se aflau George şi Petre.

Tânărul ardea de nerăbdare să-i dovedească piratei că nu era de glumit cu el. De aceea, îl îndemnă pe Petre să

vâslească de zor şi izbuti s-o ia cu mult înaintea celorlalte două bărci.

Deodată, însă, un sentiment nelămurit de frică puse stăpânire pe el. Căci tocmai când voiau să cotească pe canalul îngust, le ieşi înainte bricul piratei. Părea condus de o mână nevăzută, căci pe punte nu se zărea nimeni.

— Petre, asta e foarte ciudat! zise George. Trebuie să încercăm, însă, să ajungem pe bord, căci nu pot fi pe vas decât pirata şi câţiva polinezieni.

Uriaşul vâsli spre bric, încredinţat că nu avea de ce să se teamă.

Deodată, la prora micului vas se ivi făptura înaltă a femeii. Un tun uşor, mobil, dintr-acelea care se află pe bordul balenierelor, apăru brusc între mâinile ei şi cu un zâmbet sinistru îndreptă ţeava spre cei doi din barca de aluminiu. În mai puţin de o clipă, se putea produce detunătura, care avea să-i sfâşie în bucăţi.

George şi Petre nu-i observaseră, însă, pe tovarăşii de pe submarin. în aceeaşi clipă când pirata se ivi îndărătul micului ei tun, îndreptându-l ameninţător spre cei doi camarazi. Jean Brike aţinti şi el ţeava „păpuşii" sale spre bric.

Cu o clipă mai înainte ca femeia să tragă, ghiuleaua ţâşni ca o săgeată şi se sparse pe puntea vasului duşman, împrăştiind gazele cu care era încărcată. George şi Petre mai văzuseră doar că pirata îşi înălţă trupul, făcu o mişcare încordată cu braţul, pentru ca apoi să se prăbuşească greoi, ca un butuc.

— E în regulă, zise Petre. Acum ne putem înapoia fără teamă la submarin. Tot nu ne putem urca pe bric, deocamdată ci de-abia peste o jumătate de ceas.

Vâsli înapoi spre vasul lor şi acelaşi lucru îl făcură şi celelalte două bărci.

— De fapt, n-are nici-un rost să mai facem o percheziţie pe bric, zise George. Când fură lângă submarin. Dacă vom transmite acum o radiogramă englezilor, nu va trece mult şi vor veni să-i la în primire pe femeie şi pe complicii ei.

— Da, George, chiar aşa am hotărât când Jean a trimis ghiuleaua, zise Farrow. Vom pleca deci imediat de aici. Daţi-i drumul, camarazi, bărcile sub punte. Întindeţi antena apoi la drum!

Comenzile sale fură îndeplinite cu repeziciune şi exactitate.

Submarinul începu să se legene încetişor pe valurile uşoare, în vreme ce telegrafistul transmitea în lumea largă vestea cu pricina.

Se scurseră câteva minute. Submarinul aştepta răspunsul autorităţilor engleze, care nu întârzie mult. Venea din partea guvernului din Singapore şi i se aduceau mulţumiri călduroase căpitanului Farrow pentru ajutorul preţios ce-l dăduse în lupta împotriva piraţilor din Oceanul Pacific. Cu toate acestea telegrama spunea în încheiere că guvernul englez va depune toate eforturile ca Farrow să fie închis şi submarinul său distrus în scopul acesta fuseseră trimise forţele necesare. Anglia trebuia să încerce prin toate mijloacele să pună mâna pe el.

Căpitanul pricepu aluzia din această telegramă „Prin toate mijloacele", însemna că şi avioanele care manevrau pe aici erau în căutarea lui. Se impunea, deci, să dispară cât mai repede.

Comenzile sale fură îndeplinite cu iuţeala fulgerului şi fără nici-o scăpare din vedere. În câteva minute, submarinul era gata de scufundare şi când Farrow dădu comanda să fie umplute tancurile de balast se şi auzi în depărtare zbârnâitul unor motoare puternice, care sporea cu o repeziciune uimitoare.

— Aha! Se înapoiază escadrila de avioane, zise Farrow, fără să-şi piardă cumpătul.

Stătea pe ultima treaptă a scăriţei turnului şi tocmai închidea capacul.

— Cred că până să fie ele aici, noi ne vom fi lăsat destul în apă ca să nu mai putem fi văzuţi, adăugă el.

Inginerul Hagen. Care se afla în cabina de comandă aprobă din cap şi zise:

— Eu am cercetat mai înainte apa cu atenţie şi pot spune că ne afundăm acum într-un loc unde englezii nu ne vor putea descoperi niciodată. Aici, jos, trebuie să fie vreun izvor care răvăşeşte nămolul. Fundul e tulbure de tot. Aşa că nici-un aviator nu ne va putea zări.

— Cu atât mai bine, răspunse Farrow, râzând. Vom rămâne liniştiţi până se va lasă întunericul şi ne vom îngădui o odihna binemeritata, după toate prin care am trecut în ultimul timp.

După câteva minute, „Dox"-ul se află pe fundul canalului între insule. Mai erau câteva ceasuri până să se însereze şi în vremea asta se puteau odihni.

Când ieşiri din nou la suprafaţă, o linişte mormântala domnea în jur. Englezii vor fi descoperit, deci, bricul, precum şi pe sălbatici ameţiţi de gazul cel minunat. „Dox”-ul porni încet spre răsărit, sub cerul înstelat al nopţii.

— Ei, dragă George – îi zise Farrow fiului său – iar ai avut parte de o aventură frumoasă. Nădăjduiesc, însă, că va fi şi cea din urma.

Sfârşitul volumului: FEMEIA-PIRAT.

În numărul următor:

ZEUL MĂRII.